

Forum for nødsituationer: Ikke flere krigsforbrydelser! Økonomisk udvikling, ikke affolkning!

Ikke korrekturlæst

26. november 2023 (EIRNS)

Helga Zepp-LaRouches hovedtale fra Humanity for Peace's online konference den 26 november, "Ikke flere krigsforbrydelser! Økonomisk udvikling, ikke affolkning!"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først hilse på jer alle, uanset hvor I ser og lytter til dette program. Jeg synes, at det haster gevaldigt, fordi vi er i gang med at øge mobiliseringen af Den Internationale Fredskoalition (IPC) og få den til at vokse, indtil vi har bragt verden væk fra den nuværende kurs. Det er tydeligt, at der er en meget stor fare for, at fortsættelsen af den nuværende geopolitiske politik vil føre til en katastrofe, der er meget værre end den film, vi skal vise om lidt; nemlig en atomkrig, der vil gøre en ende på livet på Jorden. Hvis ikke på kort sigt, så er faren der helt sikkert på mellemlang eller lang sigt. For hvis den nuværende idé om, at vi er involveret i en kamp mellem to blokke – på den ene side NATO, på den anden side den voksende BRIKS-kombination af stater – vil det med absolut sikkerhed føre til civilisationens udslettelse. Kun en dybtgående mobilisering af befolkningen, først og fremmest i USA, men naturligvis også i Europa og alle landene i det Globale Syd, er vigtig for at kunne øge indsatsen, indtil vi har styrken til at gennemføre de løsninger, som faktisk findes.

En ekstremt vigtig bestanddel af denne kamp er kampen om, hvorvidt sandheden vil blive fortalt om alle disse konflikter,

eller om det vil være en fortælling, der er skræddersyet på en sådan måde, at den legitimerer denne krigspolitik. Lad mig starte med de to regionale krige, der er i gang, men lad mig fra begyndelsen understrege, at hvor vigtig krigen i Gaza og krigen i Ukraine end er for alle de involverede – russerne, ukrainerne, NATO-tropperne, de israelske styrker, palæstinenserne – så bør vi absolut huske på, at disse to konflikter eller krige, som har deres helt egen historie, ikke desto mindre lige nu blot er brikker i den større kamp mellem disse to systemer.

Lad mig starte med et par ord om situationen i Gaza. Vi har nu den anden dag med våbenhvile i Gaza, som i bund og grund er blevet påtvunget Israel, fordi Netanyahu oprindeligt havde sagt, at der ikke ville blive forhandlet, før Hamas var fuldstændig ødelagt, og alle gidsler var blevet frigivet. Det var tydeligvis en kombination af de verdensomspændende mobiliseringer og demonstrationer i alle de islamiske lande, men også i mange byer i USA og på gaderne i Europa. Og naturligvis det, som de kinesiske medier kaldte "stormagts"-indflydelsen, dvs. mødet mellem præsident Xi Jinping og Biden i San Francisco, og de mange diplomatiske aktiviteter. Dennis har allerede nævnt OIC's og Den Arabiske Ligas delegationer, der tager til Kina, Moskva, London, Paris, og nogle af dem drager til Washington. Alt dette har helt sikkert indflydelse, men faren er, at disse fire dage vil være ovre på tirsdag, og der er en ekstrem fare for, at krigen vil fortsætte. Og det i en situation, hvor det er utroligt, hvad der sker. Det gode, hvis der er noget godt i et mareridt af denne dimension, er, at verdensbefolkningen med egne øjne kunne se i det mindste et glimt af graden af ødelæggelse i Gaza, af palæstinenserne enormt vanskelige situation. 2,3 millioner mennesker i kulde og regn, næsten ingen boliger tilbage, ingen mad, intet vand, ingen medicinske forsyninger. Og det har stået på i mange uger. Nu er folk blevet skubbet mod syd; mange af dem samles nær Hafah-overgangen. Det er en ubegribelig situation, som mange menneskerettighedsorganisationer har kaldt etnisk

udrensning, folkemord; at Gaza er ved at blive forvandlet til en komplet ødemark, hvilket er hensigten. Ideen er at gøre det umuligt for folk at bo der, i hvert fald ikke for palæstinensere.

Det er nu også ved at blive klart, at hele fortællingen om, at Al-Shifa hospitalet i virkeligheden var det sted, hvor Hamas' hovedkvarter skulle være i et tunnelsystem nedenunder, og at Hamas brugte den palæstinensiske befolkning som menneskeligt skjold, har vist sig at være en løgn. Der er nu også rapporter om, at IDF [Israelsi Defense Force] vidste, at Hamas' egentlige hovedkvarter lå et andet sted, 8,5 kilometer væk. Så dette er en situation, hvor sandheden er ved at komme frem. En vigtig udtalelse blev fremsat af António Guterres, FN's generalsekretær, som i en meget følelsesladet tale sagde, at Hamas' angreb den 7. oktober ikke skete i et vakuum. Det medførte en fuldstændig hysterisk reaktion fra Israels støtter, USA og Tyskland. Hvorfor var reaktionen så hysterisk? Fordi den punkterede den israelske fortælling om, at det hele var et pludseligt angreb.

Den diplomatiske mission, der blev nævnt, opnåede en meget vigtig ting. Der er to lande – Kina, som foreslog, at en øjeblikkelig tostatsløsning for palæstinenserne skal sættes på dagsordenen i forbindelse med en mere generel fredskonference for Mellemøsten. Vi mobiliserer i dag og i disse dage med våbenhvile for at få så mange kræfter som muligt til at bakke op om ideen om, at kun en fredskonference virkelig kan løse situationen. Da delegationen ankom til Moskva, annoncerede Rusland tilsyneladende også, at de er ved at forberede en ny sikkerhedsarkitektur for hele Mellemøsten. Det er noget, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede foreslog i 1975, da han foreslog en Oasis-plan. Det ville være en økonomisk udviklingsplan, der gjorde ørkenen grønnere, men oase-ideen var et symbol på, at oasen er menneskeskabt, og at man kan gøre ørkenen grøn med moderne teknologi. Man kan have industri, landbrug, infrastruktur, en reel økonomisk

udviklingsplan for hele Sydvestasien som den eneste måde at få fred på. Det er afgørende, og det er vigtigt, at mange mennesker tager denne idé til sig, som vi også allerede har offentliggjort.

Situationen i USA – og alle ved, at Israel aldrig ville gøre, hvad de gør, uden USA's fulde opbakning. Biden står over for genvalg, og han skal bekymre sig om det faktum, at et stort flertal af den amerikanske befolkning går ind for en våbenhvile i Gaza. Der er nu et voksende antal byer, der har vedtaget resolutioner – Seattle, Atlanta, Detroit og mange andre. Derfor kan jeg kun appellere til de mennesker, der ser med fra USA, men også fra Europa, om at gå på gaden og kæmpe for fredskonferencen i Mellemosten og sikkerhedsarkitekturen og Oasis-planen. Konfronter jeres politikere med dette, så vi får en voksende mobilisering til at lægge det på bordet.

Lad mig hurtigt omtale den anden krig – den i Ukraine. Især i USA, og her og der også i Europa, indrømmer selv de etablerede medier, at Ukraine tabte krigen; at USA ikke har afsat flere penge i deres budget, så våbenleverancerne efterhånden er ved at være begrænsede. Tyskland, som nu hævder, at de vil fordoble midlerne til at sende våben til Ukraine, står imidlertid over for en massiv konkurs i deres økonomi, så det er tvivlsomt, om det virkelig kan gennemføres på den måde, som nogle krigsmagere planlægger det. Naturligvis er historien her også, som i Gaza den 6. oktober, historien om, at der var en uprovokeret krig, der ikke længere kan opretholdes. Der er en generel erkendelse af, at det var NATO's brudte løfter om ikke at udvide sig en tomme mod øst, som forårsagede forhistorien til Ukraine-krigen. At det var de oranges kupforsøg i 2004; at det helt sikkert var det vestligt ansporede og finansierede Maidan-kup, og at der lige nu er en utrolig indsats for at realisere historien ved at sige, at Rusland startede krigen i 2014 ved helt at udelade det faktum, at det var et fascistisk kup, som Rusland reagerede på med udviklingen på Krim og senere i Donbas. Merkel, Hollande og Poroshenko har alle

indrømmet, at de kun foregav at gå ind for Minsk-aftalen for at give ukrainerne mere tid til at blive trænet op til NATO-troppersnes niveau. Derfor skal forhistorien til det, der skete den 22. februar 2022, tages i betragtning. For at forstå alt dette i den rette sammenhæng er man nødt til at se på de større strategiske rammer.

Lad mig nu orientere om noget, som, selv om det vedrører den specifikke tyske situation, efter min mening beskriver hele historien på en meget nyttig måde, så det internationale publikum kan reflektere over den. For nylig sagde den tyske forsvarsminister Boris Pistorius i en tale, måske med vilje, men han sagde, at den vigtigste opgave var at gøre Tyskland "krigsparat". I dag tales der meget om, hvorfor Tyskland skal bakke op om Israel uden at stille spørgsmål på grund af Holocaust. Vi bør minde os selv om den tyske historie, når den tyske forsvarsminister igen siger, at Tyskland skal gøres "krigsparat". Det er ikke kun Israel, vi skal tænke på, vi skal tænke på den tyske historie. Jeg appellerer til alle om at ringe til folk i Tyskland og fortælle dem, at de skal komme væk fra denne kurs. Hvad handler alt det her om? Jeg begyndte at kigge i den strategiske diskussion om, hvad der ligger bag denne Pistorius-bemærkning, og der er en bred diskussion blandt tænketanke og visse såkaldte analytikere og moderatører og talkshows, som dybest set bedst udtrykkes i et papir udgivet af det tyske råd for udenrigsrelationer, DGAP, i et policy brief, som siger, at der skal ske et kvantespring i mentaliteten og hele Tysklands rustningspolitik. Der skal ske en stigning i den militære produktion, en reel krigsøkonomi; der skal ske en massiv stigning i antallet af soldater, der gør tjeneste i Bundeswehr. Og for det tredje skal der ske en absolut mentalitetsændring i befolkningens holdning til denne militarisering af Tyskland, fordi Tyskland så hurtigt som muligt skal udvikle den mest magtfulde og mest kampdygtige moderne NATO-hær i Europa. Så foreslår de ikke kun, at den militære produktion skal øges massivt; det er der ikke penge til, for alt andet vil blive skåret ned. Alle de sociale

omkostninger – sundhedspleje, uddannelse, infrastruktur – alt vil blive skåret ned, undtagen denne militære oprustning.

Hvordan får man en mentalitetsændring i befolkningen, hvor de unge ikke kender historien så godt længere, men i de ældre generationer er der stadig nogle mennesker, der ved, hvad det betød, at Dresden blev bombet sønder og sammen i en ildstorm, at Köln var jævnet med jorden, og at mange andre byer var murbrokker. De har en erindring, selv om de ikke selv oplevede det, de kender det fra historien og fra deres bedsteforældre, som fortalte dem det. Så der er behov for at få befolkningen til at acceptere, at krigen igen skal udkæmpes på tysk jord. Det, der står i dette dokument, er, at for at få en sådan mentalitetsændring, skal alle fra 18 til 65 år tvinges til at gøre tjeneste i et år; indtil man er 35 år i militæret, og hvis man er 36-65 år, skal man gøre tjeneste i et år i enhver funktion, som er en hjælpefunktion til denne indsats. Og debatten om dette skal gå ind i alle samfundets kroge – sportsklubberne, skolerne, universiteterne, delstatsparlamenterne, byrådene og så videre. Hver eneste enhed, hvor det sociale liv finder sted, skal vænne sig til denne fremtidige militarisering af Tyskland, fordi folk skal trænes til at acceptere, at der en gang i fremtiden igen vil køre tanks gennem tyske landsbyer og byer mod øst. Selv hvis der så er kamp, vil sårede tropper komme fulde af blod, og de må acceptere at leve med disse billeder igen. Det er alt, hvad der står i denne artikel. Så har en af forfatterne, en mand ved navn Christian Mölling, som jeg aldrig har hørt om før og nok hurtigst muligt bør glemme igen, lige haft et 22 minutter langt interview i det bedste aften-tv-show, "ZDF Heute" (ZDF i dag), hvor han meget udførligt beskriver, hvad der virkelig er på spil. Først antager eller anklager han, at Ruslands egentlige mål er den kommende krig med NATO; men han har ingen beviser. Lad mig bare sige dette i parentes, briterne har også udgivet en ny hvidbog om Kina, hvor de stort set hævder det samme. I Möllings tilfælde siger NATO angiveligt, at Rusland er den største trussel mod hele NATO. Denne britiske hvidbog

siger det samme om Kina. Virkeligheden er, at det ikke er sandt, lad mig bare indskyde dette her. Man bør spørge sig selv, hvorfor det er, at landene i det Globale Syd, som udgør langt størstedelen af verden, har en helt anden holdning til Rusland og Kina? De betragter disse to lande som venner, der hjælper dem med at overvinde deres underudvikling og for første gang gøre en ende på kolonialismen efter 600 år. Man skal endelig ikke falde for disse narrativer, for de har en geopolitisk hensigt. Så han siger, at Rusland, når krigen i Ukraine slutter – han ønsker ikke at berøre det faktum, at krigen i Ukraine blev tabt for NATO, ligesom alle disse andre krige; Vietnamkrigen for USA, Afghanistan, Irak, Libyen. Alle disse krige blev tabt, men det diskuterer han ikke. Han siger, at når krigen i Ukraine er slut, så vil Rusland opbygge sin fulde militære styrke. Og da det nok tager 6-10 år at gøre det, må NATO straks starte dette våbenkapløb, da Rusland allerede er mindst et skridt foran, måske to eller tre. Den russiske befolkning er mere villig til at opgive deres levestandard til fordel for militæret end i Vesten, og derfor må man være forberedt. Før eller siden vil Rusland invadere Baltikum. Se bare på de problemer, der allerede er ved den finske grænse, for ikke at nævne, at finnerne lige er blevet medlem af NATO i den sjette NATO-udvidelse mod øst, hvilket har forlænget grænsen mellem Rusland og NATO med 1300 km. Det er, som om Rusland og Kina ville flytte til den mexicansk-amerikanske grænse, men det nævner han slet ikke. Derefter siger han grundlæggende, at det er derfor, NATO er nødt til at opbygge alting massivt, fordi vi har konstateret, at der ikke var ammunition til Ukraine. Grundlæggende vil Tyskland blive knudepunktet for denne opbygning. Han siger, at krigen startede i 2014, så her kommer historien om den uprovokerede krig. Og befolkningen er nødt til at acceptere det, og derfor er vi nødt til at opbygge et militærindustrielt samfund. Så spørger moderatoren ham: "Så [lydfejl] mellem BRIKS og NATO er uundgåelig og vil ske?" Han siger, ja, vi er nødt til at træffe en beslutning. Vil vi gå efter risiko eller sikkerhed? Vi er nødt til at vælge sikkerhed. Faren er, at Rusland vil

forsøge at splitte NATO-landene og få fat i nogle af dem. Smider vi dem så til dem som dyrefoder, en meget grim formulering på tysk, så er det for sent, og Vesten vil tabe.

Dette er naturligvis bare en refleksion, for det tyske Council on Foreign Relations har ikke tilfældigt en lighed med New York Council on Foreign Relations. De er dybest set søskende til denne institution. Det er tydeligvis det, der ligger bag de kræfter, der mener, at Rusland skal ruineres – som Baerbock har gentaget mange gange; at Kina skal inddæmmes, hvilket er umuligt, fordi Kina allerede er den stærkeste økonomiske magt og har omgået USA i faktisk fysisk økonomisk magt. Så dette er en absolut katastrofal kurs, og det vil ende som Hiroshima, hvis vi ikke ændrer os.

Hvordan ændrer vi det? Først og fremmest er vi nødt til at imødegå denne fortælling om, at Rusland er sådan et monster, der har til hensigt at overtage verden, for det er ikke sandt. Det er ikke sandt, at Kina forsøger at erstatte det imperiale USA, for Kina har ingen sådanne intentioner. Begge disse lande ønsker at have et system, som det er repræsenteret i BRIKS, der er baseret på suverænitæt, respekt for andres sociale systemer, ikke-indblanding i interne anliggender; dybest set FN's charter og de fem principper for fredelig sameksistens. Jeg tror, at den eneste måde, hvorpå vi kan forhindre, at den nuværende konstellation ender i en katastrofe, er ved at overbevise befolkningerne i Europa og USA om, at vi er nødt til at samarbejde med BRIKS-Plus, verdens globale flertal, og at vi er nødt til så hurtigt som muligt at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på planeten. Jeg skrev Ti Principper, som ville være begyndelsen på en diskussion af, hvordan en sådan arkitektur kunne se ud. Jeg mener, at dette er den mest påtrængende opgave; at vi fortæller folk, at der er et alternativ til militær opbygning og konfrontation. Ligesom i den Westfalske Fred er det muligt at finde frem til et sæt

principper, der gør det muligt at tage sig af alle landes interesser. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne krise.

Så jeg appellerer til jer. Vi er nødt til at have et nyt finansielt system, for det nuværende transatlantiske finansielle system er i en meget fremskreden tilstand af sin egen undergang. Vi sidder på en krudttønde med 4 billioner dollars i udestående derivater. Alene de amerikanske banker sidder på flere hundrede milliarder dollars i urealiserede tab, som er en krudttønde, der kan eksplodere når som helst. Så vi har brug for en ny finansiell arkitektur, et nyt kreditsystem, som skal være grundlaget for at finansiere afskaffelsen af fattigdom, underudvikling, opbygningen af et sundhedssystem i alle lande på planeten, udviklingen af infrastruktur som en forudsætning for industrialisering og landbrug i alle lande på planeten. Vi bør forene vores hænder og kræfter for at overvinde levnene fra kolonialismen på den sydlige halvkugle og i landene i det Globale Syd. Hvis vi lægger dette på bordet, er der en vej ud af denne situation. Ingen taber, undtagen måske nogle spekulanter i det militær-industrielle kompleks, men vi kan også omdanne disse militær-industrielle komplekser til nyttig produktion af fysiske varer, som er til folkets fælles bedste.

Jeg tror, det er programmet, og vi er nødt til at få en seriøs diskussion om det, for uden en sådan intervention – og her appellerer jeg især til kræfterne i det Globale Syd – kan de hjælpe os med at få folk i Europa og USA til at forstå, at landene i det Globale Syd ikke er fjenden. Men at vi er nødt til at opbygge en verden, hvor vi alle kan leve. Det er menneskehedens store moralske test. Kan vi, som den eneste intelligente, kreative art, give os selv en orden, der gør det muligt for os alle at overleve på lang sigt? Mange tak.

Her er Helgas kommentarer fra diskussionsperioden:

1. kommentar:

Jeg synes faktisk, vi bør diskutere, hvordan vi kan indgyde optimisme i folk ved at drøfte Oaseplanen og diskutere, hvordan man gennem økonomisk udvikling kan vende hele situationen, og at det bliver det samlede initiativ for alle. Jeg tror, det vil have en effekt. For jeg tror, at verdenssituationen generelt er ved at nå et krisepunkt, hvor ideen om, at man ikke kan gøre noget, bliver erstattet af et kriseøjeblik, hvor hvis man lægger en løsning på bordet, så kan den blive til virkelighed.

Lige nu er der så mange mennesker i landene i det Globale Syd, som er fast besluttet på at overvinde underudvikling, at dette er tidens trend: ideen om at erstatte den nuværende orden af geopolitiske konflikter med en orden, hvor lande lever fredeligt sammen og arbejder sammen i gensidig interesse, dette er tidens ide, som kan realiseres.

Så mit forslag vil være, at vi virkelig kommer ud af dette møde med en fuldstændig forpligtelse til at tage Oasis-planen, at tage ideen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og virkelig starte en mobilisering: få universiteter, tænketanke, til at holde møder om det. Så kan vi helt sikkert få diskussionen væk fra krig og over på, hvordan vi rent faktisk kan skabe en fredsorden. Og jeg appellerer til alle deltagere om at gøre det til et diskussionsemne, uanset hvor I er. Og så vil vi tage det med rundt i verden.

Og jeg tror, at vi på denne måde kan besejre en tilsyneladende altdominerende mediekontrol og erstatte den med en diskussion i folkets interesse.

2. kommentar:

Ja, jeg vil gerne komme med en hurtig kommentar: Jeg tror, at Vanessa er meget tæt på situationen i Sydvestasien. Men jeg har altid en tendens til at tænke, at hvis man befinder sig i en slags sandkasse, hvor skakbrikkerne er sat, og det britiske imperium og andre kolonimagter har brugt denne region i meget

lang tid, til det store spil, til Sykes-Picot-aftalen, til grænsedragningen, så er alt dette kendt, og det bliver spillet.

Så spørgsmålet for mig er altid, hvordan man på en eller anden måde kommer ud af boksen? Hvordan får man en tilgang, hvor man bringer et nyt element ind?

Jeg tror, at det udgør en del af det strategiske billede: Jeg forsøgte tidligere at påpege, at både situationen i det såkaldte Mellemøsten og i Ukraine, selvom de har specifikke karakteristika og historier og træk, er en del af dette større spil, og det større spil er den falske idé om, at der nødvendigvis er en uløselig konflikt mellem landene i det Globale Nord, NATO, USA, det såkaldte Vesten, og Rusland og Kina i særdeleshed; Kinas fremkomst som den primære økonomiske modstander, og Rusland, der igen bliver en verdensspiller med hensyn til militær magt. Og jeg tror, at det er den virkelige flaskehals eller det virkelige kritiske punkt, som vi er nødt til at løse. For så længe – og jeg tror, Putin har sagt det på et tidspunkt, at hvis de ikke havde fundet Ukraine, ville de have fundet et andet sted eller en anden grund til at komme i konfrontation med Rusland.

Jeg tror, at det vigtigste spørgsmål for mig er, at jeg kun kan sige, at den eneste måde, jeg tror, vi kan afdramatisere denne situation på, er, at vi på en eller anden måde bringer stemmen fra det Globale Syd meget mere ind i billedet: For da premierminister Nehru og præsident Sukarno på Bandung-konferencen talte om faren for atomkrig, sagde de, at det er et spørgsmål, der påvirker landene i det Globale Syd lige så meget, som det påvirker landene i Nord. De bliver måske dræbt et par dage eller uger senere, men i sidste ende vil en atomkrig dræbe alle.

Jeg ved, at problemet med BRIKS er, at de er forskellige lande, de har forskellige dagsordener – det er ikke en homogen gruppe, men i lyset af det, vi ser på, som virkelig er det

billede, vi vil konfrontere med den film, vi snart vil vise, er dette noget, der påvirker hele menneskeheden, og jeg tror, vi er nødt til at gøre en reel indsats for, at landene i det Globale Syd, i lyset af denne fare, taler mere højlydt: For hvis de melder krystalklart ud, at den eneste måde, hvorpå der kan samarbejdes med Europa og USA, er, hvis de går med til et nyt internationalt system, et nyt paradigme for internationale relationer. Og hvis landene, BRIKS plus, samt alle de lande, der har ansøgt om BRIKS-medlemskab, hvilket er næsten 50 lande i alt, hvis de ville mødes og komme med sådan et budskab og sige: "Vi kræver, at det kinesiske forslag om en fredskonference i Mellemøsten og det russiske forslag om en ny sikkerhedsarkitektur for Mellemøsten bliver fulgt øjeblikkeligt, og vi lægger alle vores vægt bag det"; og de ville så appellere til fredsbevægelsen, som er fragmenteret, men ikke desto mindre eksisterer, der er mange mennesker og organisationer, der kæmper for fred, og hvis de ville appellere til den, så det Globale Syd og fredsbevægelsen i det Globale Nord ville gå sammen og kræve disse løsninger på en meget hurtig måde, så tror jeg, at det kunne tippe balancen.